

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 486: Chính Là Nói Rõ Những Gì Được Nói Đến Là Tánh, Chứ Không Phải Nói Tướng

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 042)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Chính là nói rõ những gì được nói đến là Tánh, chứ không phải nói Tướng. Giả lập tên gọi là Thực tướng.】

Thực tướng chính là chân như bốn tánh. Trong tất cả các kinh điển, đối với sự việc này, Phật đã nói đến mấy mươi danh xưng. Có lẽ sẽ có người hỏi, sự việc này chỉ cần lập một cái tên là được rồi, tại sao lại phải lập ra nhiều tên như vậy, khiến cho chúng ta ngược lại càng thêm không rõ ràng. Kỳ thực, Phật rất khéo léo hiển thị thực tướng, bảo cho quý vị biết tên gọi chỉ là giả danh, ngàn vạn lần không được chấp trước vào tên gọi, chấp trước vào tên gọi là sai rồi.

Các đồng tu ở Nam Dương (Đông Nam Á) thời cận đại đều biết đến Pháp sư Hoàng Nhất. Tại Cư sĩ lâm chúng ta vẫn còn lưu giữ chữ do Đại sư Hoàng Nhất đề, trong phòng khách có treo một đôi liễn. Đại sư Hoàng Nhất thường hay viết chữ tặng cho người khác, tên Ngài đề ở phía sau không nhất định, tùy lúc nghĩ ra cái tên gì, thì đề cái tên đó; cho nên người đời sau đem những chữ Ngài đã viết, những cái tên Ngài đã đề gom hết lại, đại khái có đến bảy, tám mươi danh xưng khác nhau. Bảy, tám mươi cái tên này đều là Ngài cả, tại sao Ngài lại dùng nhiều tên như vậy? Cũng giống như đạo lý ở chỗ này vậy, không nên chấp trước vào “danh tự tướng” (tướng tên gọi), biết được là con người này là được rồi, gọi Ngài bằng tên gì cũng đều được cả, hà tất phải chấp trước? Chấp trước là sai rồi, phải phá chấp trước.

Phật đối với một sự việc mà dùng rất nhiều danh từ pháp tướng, chính là dạy chúng ta phá chấp trước, đừng chấp trước vào “danh tự tướng”, đừng chấp trước vào “ngôn thuyết tướng” (tướng lời nói); phải hiểu được ý của Ngài, phải

thể hội được ý của Ngài, như vậy mới là đúng. Đây là sự thiện xảo trong việc thuyết pháp, đây là chỗ cao diệu của Ngài.

Chúng ta phải hiểu, nói “Tánh” cũng không thể chấp trước vào Tánh, nói “Chân tâm” cũng không thể chấp trước vào Chân tâm, nói “Chân như” cũng không cần chấp trước vào Chân như; tóm lại mà nói, phải biết được cái mà Ngài nói đến chính là thể tánh của tất cả vạn pháp, danh từ triết học hiện đại gọi là “bản thể của tất cả vạn pháp”, chính là nói về cái này. Tất cả vạn pháp đều là từ nó biến hiện ra, là nói về cái này.

Tại sao lại giảng là “Thực tướng”? Bởi vì Phật đã nói đến Tướng, “ý nói Tánh không giống như sự hư vọng của Tướng”, Tướng là hư vọng, Tướng là sát-na không dừng trụ, cho nên nó là hư vọng; nhưng Tánh và Tướng không giống nhau, Tánh là chân thật, nó không phải là hư vọng. Tánh là “năng biến” (chủ thể biến hiện), Tướng là “sở biến” (cái được biến hiện ra). Năng biến thì chỉ có một, bản thân nó không hề biến đổi; còn tướng hư vọng được biến ra thì thiên biến vạn hóa, sát-na không dừng trụ. Nói đến ý nghĩa của Thực tướng, chính là để phân biệt nó không giống với tất cả huyền tướng, không đồng với huyền tướng sinh diệt, cho nên mới gọi nó là Thực tướng. Chúng ta nhìn thấy danh xưng Thực tướng này, liền biết được nó là được nói từ phía thể tánh, chứ không phải nói từ phía hiện tướng.